

- 2) Det af Intracom SA Hellenic Telecommunications & Electronic Industry fremsatte modkrav forkastes.
- 3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 289 af 23.11.2002.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 14. april 2005

i sag C-341/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland (¹)

(Traktatbrud — direktiv 96/71/EF — udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser — virksomheder i byggebranchen — mindsteløn — sammenligning mellem den mindsteløn, som gælder i den medlemsstat, på hvis område en arbejdstager er udstationeret, og det vederlag, som en arbejdsgiver med hjemsted i en anden medlemsstat faktisk udbetaler — manglende medregning som en del af mindstelønnen af de samlede tillæg og supplerende ydelser, som udbetales af en arbejdsgiver med hjemsted i en anden medlemsstat)

(2005/C 143/04)

(Processprog: tysk)

I sag C-341/02, angående et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 226 EF, anlagt den 25. september 2002, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J. Sack og H. Kreppel) mod Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtigede: W.-D. Plessing og A. Tiemann), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne A. Rosas (refererende dommer), K. Lenaerts, S. von Bahr og K. Schieman; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 14. april 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1. Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3 i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser, idet tillæg og supple-

rende ydelser, som arbejdsgivere med hjemsted i andre medlemsstater betaler til deres arbejdstagere i byggebranchen, udstationeret til Tyskland, og som ikke ændrer forholdet mellem arbejdstagerens arbejdsydelse og det vederlag, som den pågældende modtager — med undtagelse af et fast tillæg, der gives til arbejdstagere i denne branche — ikke anerkendes som en del af mindstelønnen.

2. I øvrigt frifindes Forbundsrepublikken Tyskland.

3. Hver part bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 305 af 7.12.2002.

DOMSTOLENS DOM

(Store Afdeling)

af 26. april 2005

i sag C-376/02, Stichting »Goed Wonen« mod Staatssecretaris van Financiën (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden) (¹)

(Omsætningsafgift — det fælles merværdiafgiftssystem — artikel 17 i sjette direktiv 77/388/EØF — fradrag for indgående afgift — ændring af den nationale lovgivning — tilbagevirkende kraft — princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet)

(2005/C 143/05)

(Processprog: nederlandsk)

I sag C-376/02, angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) ved afgørelse af 18. oktober 2002, indgået til Domstolen den 21. oktober 2002, i sagen Stichting »Goed Wonen« mod Staatssecretaris van Financiën, har Domstolen (Store Afdeling), sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas (refererende dommer), R. Silva de Lapuerta og A. Borg Barthet, samt dommerne N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues, P. Küris, E. Juhász, G. Arestis og M. Ilešić; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 26. april 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet er ikke til hinder for, at en medlemsstat undtagelsesvis, og for at undgå, at de skattekonstruktioner, der har til formål at minimere momsbyrden, og som en lovændring netop skal bekæmpe, anvendes i vidt omfang under lovgivningsproceduren, giver loven virkning med tilbagevirkende kraft, når de erhvervsdrivende, der foretager økonomiske transaktioner som dem, der er omfattet af loven, under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende er blevet advaret om den forestående udstedelse af denne lov og om den påtænkte tilbagevirkende kraft, således at de har kunnet forstå konsekvenserne af den påtænkte lovændring for de transaktioner, som de foretager.

Når loven fritager en økonomisk transaktion vedrørende en fast ejendom, der tidligere var underkastet moms, kan den have til virkning, at en momsberigtigelse, der foretages, fordi retten til fradrag for moms, der er erlagt for leveringen af en fast ejendom, blev udøvet på det tidspunkt, hvor den faste ejendom blev anvendt til en transaktion, der på det tidspunkt ansås for afgiftspligtig, ophæves.

(¹) EFT C 7 af 11.1.2003.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 21. april 2005

i sag C-25/03, Finanzamt Bergisch Gladbach mod HE (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof) (¹)

(Sjette momsdirektiv — to ægtefællers opførelse af et hus i et sameje, der ikke i sig selv udøver økonomisk virksomhed — en af samejernes anvendelse af et værelse til erhvervsmæssige formål — afgiftspligtige personer — fradragsret — fremgangsmåde for udøvelse — krav til fakturaer)

(2005/C 143/06)

(Processprog: tysk)

I sag C-25/03, angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) ved afgørelse af 29. august 2002, indgået til Domstolen den 23. januar 2003, i sagen Finanzamt Bergisch Gladbach mod HE, har Domstolen (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne R. Silva de Lapuerta, R. Schintgen (refererende dommer), G. Arestis og J. Klučka; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: ekspeditionssekretær K. Sztranc, den 21. april 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, som oprindeligt affattet og som affattet ved Rådets direktiv 91/680/EØF af 16. december 1991 om tilføjelse til det fælles merværdiafgiftssystem og om ændring, med henblik på afskaffelse af de fiskale grænser, af direktiv 77/388, skal fortolkes således:

— En person, der erhverver eller lader et hus opføre med henblik på sammen med sin familie at anvende det til beboelse, handler som afgiftspligtig person og har derfor fradragsret i medfør af artikel 17 i direktiv 77/388, for så vidt som han anvender et værelse i huset som arbejdsværelse i forbindelse med udøvelsen som bibeskæftigelse af en økonomisk virksomhed som omhandlet i direktivets artikel 2 og 4, og han henfører denne del af huset til sin virksomheds formue.

— Parterne i et sameje mellem ægtefæller, som ikke har retsevne og ikke selv udøver nogen økonomisk virksomhed i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i sjette direktiv 77/388, må anses for modtagere af ydelsen med henblik på direktivets anvendelse, når samejet bestiller et investeringsgode.

— Den ene af ægtefællerne, når to ægtefæller i sameje som følge af deres ægteskab erhverver et investeringsgode, hvoraf en del udelukkende anvendes af denne ægtefælle til erhvervsmæssige formål, har fradragsret for hele den indgående merværdiafgift, der har belastet den del af godet, som ægtefællen anvender i forbindelse med sin virksomhed, for så vidt som beløbet ikke overskrider grænserne for den andel, som den afgiftspligtige person har i samejet af godet.

— Det er efter artikel 18, stk. 1, litra a), og artikel 22, stk. 3, i direktiv 77/388 ikke en betingelse for at kunne udøve fradragsretten under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, at den afgiftspligtige person er i besiddelse af en faktura, der er udstedt lydende på hans navn, hvoraf fremgår de andele af prisen og merværdiafgiften, der svarer til hans andel af samejet. En faktura, der i lige høj grad er udstedt til ægtefællerne i samejet og uden at angive en sådan fordeling, er tilstrækkelig.

(¹) EUT C 70 af 22.3.2003.